

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: P. P.
bytem H. n. 583, X O.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2017, č. j. KUOK 29281/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. SMOL/286915/2016/OARMV/PNL/Mac. Tímto

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se žalobce dopustil porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a spáchal jej z nedbalosti tím, že dne 1. 9. 2016 v době kolem 9.05 h v obci Horka nad Moravou na ulici Olomoucká byl kontrolován hlídkou Policie ČR jako řidič osobního motorového vozidla značky Fiat Punto, RZ X, přičemž bylo zjištěno, že uvedené vozidlo řídil v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Provedenou dechovou zkouškou přístrojem Dräger Alcotest 7510 dne 1. 9. 2016 v 9.06 h byla žalobci zjištěna hladina 0,37 ‰ alkoholu v dechu, při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tedy 0,13 ‰.

2. Za tento přestupek byly žalobci uloženy sankce, a to pokuta ve výši 4 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců.
3. V žalobě žalobce namítal pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce a prokázání materiálního znaku přestupku.
4. Žalovaný se nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znak přestupku. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu ve smyslu toho, že na pozemních komunikacích by se mělo pohybovat co nejmenší množství řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Podle žalobce je nutno ovšem rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno. Žalobce nevykazoval během silniční kontroly žádné známky opilosti. V tomto případě, s ohledem na naměřené množství alkoholu v dechu řidiče a možné množství alkoholu v těle i bez požití alkoholických nápojů, lze usuzovat na možnou vyšší fyziologickou hodnotu alkoholu u žalobce, a tudíž pozitivně falešnou hodnotu i s odkazem na konstatování správního orgánu, že „sice do určité míry souhlasí s názorem žalovaného, že to nic nemění na tom, že u žalobce byla zjištěna v krvi hladina alkoholu v uvedené výši, ale na straně druhé podle pracovního postupu Českého metrologického institutu je fyziologická hladina alkoholu v krvi stanovena s ohledem na současné poznatky s dovětkem že „(v) budoucnu může být na základě nově získaných výsledků tato hodnota změněna“. Z toho podle žalovaného „nelze dovodit nic jiného než to, že uvedená fyziologická hladina alkoholu v krvi má do jisté míry s přihlédnutím k dalším aspektům, které byly při jejím stanovení vzaty v úvahu... charakter orientační, průměrný, a to i s ohledem na obecně známou skutečnost, že tato hladina se může u různých osob do jisté míry lišit, je individuální“. Lze tedy dovozovat, že naměřené hodnoty neměly jakoukoliv souvislost s požitím alkoholického nápoje a jednalo se pouze o individuální fyziologickou hodnotu, kdy bez průkazného lékařského vyšetření sice tuto tezi nelze potvrdit, ale ani vyvrátit. Proto by měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Na tuto skutečnost žalobce poukazoval již v průběhu celého řízení, včetně odvolacího. Tato skutečnost však nebyla ze strany správních orgánů respektována. I s ohledem na výši zbytkové hodnoty alkoholu v dechu žalobce se zjevně správním orgánům nepodařilo prokázat skutečnost, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu. Nestačí takto provedená pozitivní zkouška, kdy i ze strany výrobce měřicího zařízení, které bylo

použito, se uvádí, že dechové zkoušky provedené tímto dechovým analyzátozem nejsou bez následného lékařského vyšetření průkazné.

5. Dále se žalovaný naprosto nezabýval skutečností, zda žalobce naplnil materiální znak daného přestupku. V daném případě nebylo jednoznačně prokázáno, že by došlo k naplnění alespoň formálních znaků přestupku. S ohledem na nejasnosti celé věci považoval žalobce odůvodnění ohledně naplnění materiálního znaku přestupku za naprosto nedostatečné. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce svým jednáním neohrozil žádného z účastníků silničního provozu. Je sporné i narušení zákonem chráněného zájmu, kdy nepochybně zákonným chráněným zájmem je to, aby se na pozemních komunikacích nepohybovali řidiči, kteří řídí pod vlivem alkoholu a jiných návykových látek, kdy jakýkoliv vliv alkoholu v naměřených hodnotách je naprosto vyloučen a kdy toto množství nemá jakýkoliv vliv na reakce a schopnosti žalobce.
6. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k žalobním námitkám uvedl, že jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání a že jsou opětovně formulovány velmi obecně. Žalovaný se s námitkami i přesto podrobně vypořádal a své názory v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil. Podle žalovaného on sám i magistrát postupovali v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to při zachování všech procesních práv žalobce.
7. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 3. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
8. Ve vztahu k žalobním námitkám soud zjistil ze **správního spisu** z oznámení přestupku ze dne 29. 9. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Druhým odborným měřením v 9.12 h byla naměřena totožná hodnota 0,37 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce byl na vlastní žádost převezen do Fakultní nemocnice Olomouc k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve na zjištění množství alkoholu. Výsledek laboratorního vyšetření krve byl zaslán Ústavem soudního lékařství a medicínského práva Univerzity Palackého Olomouc žalobci.
9. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 9. 2016 sepsaného nstržm. A. K. se žalobce dopustil přestupku tak, jak uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. K naměřeným hodnotám žalobce uvedl, že dne 31. 8. 2016 od 13 do 15 h vypil dvě třináctistupňová piva. Žalobce výslovně sám žádal o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Naměřené hodnoty stvrdil žalobce svým podpisem na vytištěných kontrolních výtiscích z tiskárny Dräger. Žalobce na svou žádost a zcela dobrovolně následoval hlídku policie k provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů. Dále byl žalobce hlídkou Policie ČR převezen z obvodního oddělení Olomouc 4 na urgentní příjem Fakultní nemocnice Olomouc k provedení lékařské prohlídky spojené s odběrem žilní krve. Po provedení lékařského vyšetření odběru krve v 11.15 h žalobce „svojí cestou“ odešel.

10. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 9. 2016 o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy vzniklo podezření z užití alkoholického nápoje, na dotaz hlídky, zda žalobce požil alkoholický nápoj, žalobce uvedl, že ano, že požil 31. 8. 2016 od 13 do 15 h dvě püllitrová jedenáctistupňová piva.
11. Podle záznamu o dechové zkoušce ze dne 1. 9. 2016 byly žalobci naměřeny v 9.06.11 h 0,37 ‰ a v 9.12.50 h 0,37 ‰ alkoholu v dechu.
12. Použitý analyzátor dechu byl přezkoušen dne 13. 10. 2016 a o tom byl vydán protokol. Příští doporučená kalibrace výrobcem měla být 10. 4. 2017. Podle ověřovacího listu ze dne 13. 4. 2016 byl analyzátor alkoholu v dechu ověřen a splňoval požadavky příslušného opatření obecné povahy.
13. Podle zprávy oddělení urgentního příjmu – všeobecné ambulance Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 1. 9. 2016 žalobce nevěřil výsledku dechové zkoušky na alkohol, což byl důvod lékařského vyšetření a odběru krve na stanovení hladiny alkoholu v krvi.
14. Dne 12. 12. 2016 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce a bylo provedeno dokazování shora citovanými listinami. Téhož dne v odpoledních hodinách, po skončení jednání, byla magistrátu doručena omluva z ústního jednání zástupce žalobce z důvodu kolize, žádost o výslech zasahujících policistů a zaslání podkladů rozhodnutí.
15. Dne 15. 12. 2016 zástupci žalobce magistrát sdělil, že omluvu neakceptuje, protože byla doručena magistrátu po provedení ústního jednání. Omluva nebyla náležitá, nebyla bezodkladná, důvod omluvy nebyl doložen. Navíc podle plné moci byla možná substituce advokáta.
16. **Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016** magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Magistrát učinil skutková zjištění z podkladů rozhodnutí a poukázal na to, že má žalobce v evidenci řidičů 0 bodů a 10 záznamů o přestupcích. K neuznání omluvy magistrát uvedl, že žalobce byl předvolán s dostatečným předstihem. Ačkoliv byl žalobce v předvolání vyzván k doložení výsledků lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, tento magistrátu nedodal. Ke své obhajobě a verzi skutku, že žalobce požil dvě püllitrová jedenáctistupňová piva asi 18 h před zkouškou alkoholu v dechu, žalobce nedodal žádný relevantní důkaz, včetně lékařské zprávy o zjištěné hladině alkoholu v krvi, kterou si nechal odebrat na vlastní žádost, a proto magistrát vycházel z provedených dechových zkoušek na kalibrovaném přístroji. Podle pracovního postupu Českého metrologického institutu č. 114–MP–C008–08, označeným jako Metodika měření alkoholu v dechu, mají být dechové zkoušky provedeny po uplynutí pěti minut a rozdíl mezi výsledky nesmí přesáhnout 10 %. Tento předpoklad byl v daném případě naplněn, rozdíl mezi dvěma zkouškami byl nulový. Zkoušky byly provedeny s odstupem šesti minut. Magistrát vycházel z výsledku první dechové zkoušky, která byla verifikována druhou dechovou zkouškou. Výsledek dechové zkoušky provedené některým z certifikovaných přístrojů lze považovat pro účely řízení o přestupku za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a podklad srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření. Magistrát vzal v úvahu možné chyby měřicí metody a další faktory, které mohly mít vliv na výsledek měření, a to v maximální možné míře, přesto obě naměřené hodnoty i po odečtu uvedené maximální odchylky měření

vykazovaly hodnoty rovné nule. Vykazovaly pozitivní hodnoty. Vzhledem k nulové toleranci alkoholu u řidičů stanovené právním řádem České republiky je nepochybně prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Podle magistrátu došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty, včetně zavinění. Magistrát zvažoval míru zavinění žalobce a způsob spáchání přestupku, kdy v daném případě žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, když před jízdou požil alkohol. Přestupek byl spáchán formou nevědomé nedbalosti. Magistrát přihlédl k důležitosti ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce svým jednáním porušil. Přitom magistrát zohlednil výši hladiny alkoholu, která byla po odečtu odchylky relativně nízká, což považoval za polehčující okolnost, která snižuje nebezpečnost jednání žalobce, ale v žádném případě ho nezbavuje odpovědnosti za spáchaný přestupek, protože v České republice platí nulová tolerance alkoholu u řidičů. Magistrát vzal v potaz také skutečnost, že žalobce porušil pouze jedno pravidlo silničního zákona. Za výraznou polehčující okolnost magistrát považoval, že jednání žalobce nemělo za následek žádnou hmotnou škodu a nedošlo ani k přímému ohrožení života či zdraví žalobce nebo dalších osob. Proto přestupek kvalifikoval méně přísně. Magistrát zohlednil také místo a čas spáchání přestupku. Přestupek byl spáchán sice v pracovní den, ale v obci Horka nad Moravou s menším provozem a je tedy mírně snižená pravděpodobnost ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, což považoval za mírně polehčující okolnost. Magistrát posuzoval osobu pachatele podle výpisu evidenční karty. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 2006 a v evidenční kartě má evidováno za posledních 10 let celkem 10 přestupků, z toho z roku 2015 také za alkohol a stav jeho bodového hodnocení ke dni 5. 9. 2016 byl 0 bodů. Na základě uvedeného magistrát na žalobce hleděl jako na osobu, která má problémy s dodržováním zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nebylo zjištěno, že žalobce by byl nucen řídit motorové vozidlo z nějakého zvlášť naléhavého důvodu a řídit tedy pod vlivem alkoholu neměl. Následkem řízení vozidla pod vlivem alkoholu je samotné ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Polehčující okolností je, že nedošlo ke škodě na zdraví a na majetku.

17. V **odvolání** žalobce namítal nedostatečné zjištění osoby pachatele přestupku, celkové zjištění přestupkového jednání, žalobce nespáchal přestupek úmyslně. Na základě předchozí zkušenosti i s dopravní kontrolou a předchozím požitím alkoholu žalobce předpokládal, že v krvi již nemá nad fyziologickou hodnotu alkohol přítomen. Nebyl naplněn materiální aspekt přestupku a nebyl prokázán. Nevznikl žádný následek přestupkového jednání. Magistrát by měl vzít v potaz i okolnosti spáchání přestupku, míru zavinění a případnou pohnutku vedoucí ke spáchání přestupku. Nebylo prokázáno, jak a v čem byla ohrožena bezpečnost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
18. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** poukázal na provedení dechových zkoušek a podpis protokolu o těchto zkouškách žalobcem. Sám žalobce žádal o provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve. Toto vyšetření také bylo provedeno. Námitka žalobce, že v důkazech jsou pochybnosti, nebyla nijak konkretizována a žalobce na podporu tohoto tvrzení nenabídl jakýkoliv důkaz (kdo vlastně měl vozidlo řídit či jak se dostal k jeho dokladům). Podle žalovaného magistrát provedl takové důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 52 správního řádu, a jakékoliv další

dokazování by bylo nadbytečné. Ve spisu nenachází ani oporu tvrzení v odvolání, že žalobce v průběhu řízení opakovaně tvrdil, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. Žalobce s hlídkou policie spolupracoval, podrobil se orientačnímu vyšetření na alkohol a následně na jeho vlastní žádost podstoupil i samotný odběr krve. Výsledek krevní zkoušky však nebyl doložen. Toto své tvrzení pak i sám žalobce ve své další odvolací námitce vyvrací s tím, že jednání, z kterého je obviněn, nespáchal úmyslně, když řídil v takové době, kdy s ohledem na množství alkoholu, který vypil, se s ohledem na svou zkušenost (předchozí dopravní kontroly) rozumně domníval, že již v krvi nemá nad fyziologickou hodnotu alkoholu. To přisvědčuje závěr o fabulaci žalobce a snaze vnášet do děje pochybnosti, které se pak v takovém případě stávají jeho přičiněním zmatečné a vzájemně si odporující. Nad rámec potřebného odůvodnění žalovaný uvedl, že rozhodnutí magistrátu se opírá o výsledek orientačního vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, který byl proveden za podmínek a v souladu s pracovním postupem č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu ze dne 15. 12. 2008, který vydal Český metrologický institut. Tato metodika stanoví vlastní postup zjišťování možného ovlivnění pomocí analyzátoru alkoholu. Policie v daném případě při silniční kontrole u žalobce provedla dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem první zkoušky 0,37 ‰ a při druhé kontrolní zkoušce 0,37 ‰. Již jen tyto výsledky dechových zkoušek byly způsobilé pro důkazní řízení, z nichž magistrát vycházel. Při zvážení součtu možných faktorů, které mohou ovlivnit měření, byla první naměřená hodnota snížena o hodnotu 0,24 ‰ a tímto vypočtená minimální hladina alkoholu prokazující ovlivnění řidiče alkoholem, tedy 0,13 ‰, což je vzhledem k zákazu řídit pod vlivem jakéhokoli množství alkoholu (nulové tolerance) nutno považovat za řízení pod vlivem alkoholu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. V České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, www.nssoud.cz). Prokáže-li správní orgán konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou naplněny znaky skutkové podstaty daného přestupku. K námitce absence materiálního aspektu žalovaný poukázal na § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pojem přestupku v sobě spojuje jak naplnění formálních, tak materiálních znaků. V běžně se vyskytujících případech je naplněn i znak materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které by takový závěr vylučovaly. V posuzovaném případě tak tomu zajisté nebylo, když samotné ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně spojuje se spácháním přestupku po stránce objektivní již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, při uplatnění zásady tzv. nulové tolerance, což bylo v daném případě nepochybně prokázáno.

19. Argumentace žalobce, že v souvislosti s přestupkem nevznikl žádný následek, nedošlo k dopravní nehodě či nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu, není pro posouzení naplnění materiálního znaku přestupku relevantní. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení

jiných účastníků silničního provozu. Stejně se tak pro naplnění materiálního znaku nevyžaduje, aby jednáním žalobce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter. Podle žalovaného magistrát nebyl povinen otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat, potažmo prokazovat, a to s odvoláním na uvedené.

20. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
21. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 1. 9. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28. 3. 2017.
22. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
23. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *„řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.“* Dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“*
24. Nedůvodné jsou námitky, že přestupek nebyl žalobci prokázán a že se správní orgány nezabývaly materiálním znakovým přestupku. Magistrát se jím zabýval na straně čtvrté a páté a žalovaný k výslovné odvolací námitce především na straně šesté. Obsah posouzení materiálního znaku je podrobně citován výše. S jejich posouzením materiálního znaku se soud ztotožnil.
25. Lichá je námitka absence materiálního znaku přestupku. Při dechové zkoušce bylo žalobci naměřeno 0,37 ‰ alkoholu v dechu a při druhém měření taktéž 0,37 ‰ alkoholu v dechu. Po odečtu stanovené odchylky šlo o hodnotu 0,13 ‰. Protože žalobce písemně při orientační dechové zkoušce souhlasil s výsledky dechové zkoušky (podepsal výsledky zkoušky vytištěné z přístroje Dräger Alcotest 7510 i záznam o přestupku) a výslovně uvedl, že před jízdou požil alkohol (byť dvě püllitrová piva 18 h před popsanou zkouškou), nebyl důvod, aby se podrobil odběru krve za účelem dalšího dokazování. Přesto žalobce výslovně žádal o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, výsledek tohoto vyšetření, jemuž se podrobil, však správním orgánům ani soudu nedodal. Ve správním spise je doklad o ověření použitého přístroje k měření alkoholu v dechu, z něhož vyplynulo, že byl

k měření ověřen. Z provedeného dokazování měl soud za prokázané, že uvedené hodnoty byly skutečně žalobci naměřeny. Ani na místě, ani v řízení před magistrátem a žalovaným žalobce neuvedl žádný důvod, proč by výsledky měření měly být nesprávné. A rovněž ani obecné odvolací námitky nevnesly do věci jakoukoli pochybnost.

26. V odvolání žalobce pouze obecně konstatoval, že správní orgán je povinen postavit na jisto, že se přestupku dopustila právě obviněná osoba a pokud vznikne rozumná pochybnost, nelze skutkový děj prokázat; a že v předložených materiálech jsou pochybnosti takového rozsahu, že správní orgán má povinnost se držet zásady *in dubio pro reo*. Nadto žalobce v odvolání uvedl, že přestupek nespáchal a v době přestupku vozidlo neřídil.
27. Toto tvrzení žalobce bylo v rozporu s provedenými důkazy a podklady rozhodnutí. Podpis žalobce na výtiscích z přístroje se shoduje s podpisy žalobce na plné moci udělené pro správní i soudní řízení a dále s podpisem na dodejce k předvolání. Číslo dokladu totožnosti předložený řidičem vozidla policistům při zjištění přestupku se shoduje s číslem dokladu totožnosti evidovaným v evidenci obyvatel, jak se podává z výpisu založeného ve správním spise. Proto je neopodstatněná námitka, že přestupek nebyl žalobci prokázán.
28. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.
29. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo.
30. Podle klíčového rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, č. 2168/2011 Sb. NSS, *řidič se dopustí přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální*. V daném případě požil žalobce několik nealkoholických piv a výsledná naměřená hodnota alkoholu v dechu byla 0,04 g/kg.
31. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku především připomněl, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky předmětné skutkové podstaty. Tvrzení žalobce o tzv. fyziologické hladině

alkoholu v krvi zůstalo osamoceno bez jakéhokoliv zdůvodnění a návrhu na dokazování. Proti tomuto tvrzení, navíc vznesenému až v odvolání, nelze přiznat význam jakožto pochybnosti vnesené do zjištění skutkového stavu.

32. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem byl v rozhodné době zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (poznámka: tento právní předpis byl s účinností ode dne 31. 5. 2017 nahrazen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, který obsahuje ohledně orientačního a odborného lékařského vyšetření obdobnou právní úpravu jako zákon č. 379/2005 Sb.).
33. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (srov. bod 7.4.2 přílohy uvedené vyhlášky a též pro úplnost srov. obdobnou úpravu v § 19 až 25 zákona č. 65/2017 Sb.).
34. Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu v organismu člověka, a to *orientační vyšetření* [podle § 2 písm. o) zákona č. 379/2005 Sb. např. dechová zkouška] a *odborné lékařské vyšetření* [podle § 2 písm. p), písm. q) zákona č. 379/2005 Sb. např. odběr vzorku žilní krve]. *Odborné lékařské vyšetření* vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky, popř. v situacích, kdy dechovou zkoušku nelze provést či úspěšně dokončit. Je-li dechová zkouška provedena analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, resp. provedeno být nemusí.
35. K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21, v němž uvedl, že „[...] přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče.“ Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře rovněž zdůraznil, že výraz „*orientační*“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „*přibližnost*“ lze kvantifikovat a zohlednit v konečném výsledku zkoušky. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina

alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79).

36. Měření alkoholu v dechu žalobce bylo provedeno v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08, podle které *„je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %.“* Významem metodiky měření se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012 – 24, v němž uvedl následující: *„Metodiku sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“*
37. Nulovou toleranci k hladině alkoholu v krvi řidiče pak potvrzoval Nejvyšší správní soud v další judikatuře - např. v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010–96, nebo ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, vyslovil názor, že *„jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.“*
38. Z rozhodnutí krajských soudů lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2017, č. j. 51 A 20/2015-46, podle kterého byla žalobci rovněž naměřena po odečtu odchylky hladina alkoholu 0,03 promile v dechu. Stejná hodnota byla naměřena žalobci ve věci vedené u zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 7. 2011, č. j. 76 A 1/2010–16, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 133/2011-14).
39. V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištění přítomnosti alkoholu v dechu. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj, a to bez ohledu na jakékoliv uváděné množství, poté řídil vozidlo v natolik krátké době po požití alkoholu, že byl ještě pod jeho vlivem. Znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím alkoholu.
40. Měření alkoholu v organismu žalobce pomocí dechového analyzátoru proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura (viz výše). Subjektivní názor žalobce na vliv zjištěného

množství alkoholu na jeho schopnosti k řízení motorového vozidla je pro posouzení věci naprosto nerozhodný. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak bylo v případě žalobce nade všechnu pochybnost a náležitým způsobem prokázáno. Dechové zkoušky proběhly bez problémů a byly úspěšně dokončeny.

41. Námitky žalobce že dechová zkouška je orientační, nespolehlivá a neprůkazná, je tedy nutno s odkazem na výše předestřenou argumentaci odmítnout. Žalobce pomíjí, že dechová zkouška v jeho případě zjistila množství alkoholu v jeho organismu ve výši 0,37 g/kg. Teprve po odečtení stanovené odchylky od fakticky zjištěného množství byl dán konečný výsledek měření ve výši 0,13 g/kg, který se zdá žalobci jako velmi nízký, a proto jej napadá a tvrdí, že taková hodnota odpovídá toliko přirozené hladině alkoholu v krvi. I po odečtení stanovené odchylky byl alkohol v krvi žalobce přítomen a žalobce je tak plně odpovědný za předmětný přestupek. Žalobce si mohl a měl být vědom, že v době řízení motorového vozidla mohl stále být alkoholem ovlivněn, přestupek tedy spáchal minimálně z nedbalé nevědomosti. Argumentace, že žalobce vypil 18 h před jízdou pouze dvě piva a druhý den ráno tedy v žádném případě nemohl mít vyšší než fyziologickou hladinu alkoholu v dechu, zůstala v rovině pouhého tvrzení. Jen žalobce ví, jaké alkoholické nápoje a v jakém množství před jízdou požil, v každém případě je však plně odpovědný za své jednání a je jen na něm, aby svědomitě zvážil, zda může být alkoholem ve smyslu zákona o silničním provozu během jízdy ještě stále ovlivněn, či nikoli. K ověření přítomnosti zbytkového alkoholu v organismu nadto existují na trhu běžně dostupné technické pomůcky.
42. Předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, nikoli poruchovým. Žalobce nemusel ohrozit žádnou konkrétní osobu, postačuje, že zde bylo nebezpečí ohrožení. Jinými slovy, přestupky ohrožovací jsou škodlivé již tím, že vytvářejí nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům.
43. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
44. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. března 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Š. H.